

மஹாஸ்வேதா தேவியின் சிறுகதைகளில் சமூகக் கட்டுப்பாடும் கட்டுடைப்பும்

இரா. விமலாதேவி அ. *

அ முதுகலைத் தமிழியல் மற்றும் உயராய்வுத்துறை, செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை - 32, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Social Control and constraint in Mahaeswetha Devi's short stories

R. Vimaladevi a, *

a PG Tamil & Research Department, Chellammal Womens College, Guindy, Chennai -32, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
Katturai100@gmail.com

Received: 26-09-2022
Revised: 05-11-2022
Accepted: 09-11-2022
Published: 05-12-2022

ABSTRACT

Literature is the mirror that reflects the society. Through literature we can get an clear idea about the path that man has passed through out his life, his lifestyle, culture, political activity and their effects, social change, and the place of man in society. The writer takes the experiences he has received and the experiences from the society and gives them to the society. In this way, the female writers understand the problems of the society and how women are affected by it. Women writers through their works picturizes how the government and patriarchal society complicate the women in their day to day life. Translation literature is important in bringing the spoken works of these multilingual women writers to others who do not know their respective languages. Rabindranath Tagore, Trilokhya Nath Muko Bhatia, Prabhat Kumar and Sarath Chandra were very popular in the field of Bengali short stories. Followed by them women writers like Asha Poorna Devi, Vani Roy and Maheshweta Devi have also made a mark. Among them, Mahaeswetha Devi is a Bengali writer. The purpose of this study is to investigate the social control and constraint that emerges in Mahawswetha Devi's translated short stories from a sociological perspective.

Keywords: Women writers, Mahaeswetha Devi, Bengali writer, Multilingual women writers

முன்னுரை

மஹாஸ்வேதா தேவி மேற்கு வங்காளத்தில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த பெண் எழுத்தாளர்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர். அடித்தட்டு மக்களின் உணர்வுபூர்வமான போராட்டங்களை ஒன்று விடாமல் பதிவு செய்த நட்சத்திர எழுத்தாளர். வார்த்தைகளின் நாயகி. சமூக நல சேவையாளர். பீகார், மத்திய பிரதேசம், சட்டீஸ்கர் முதலான பழங்குடி மக்களின் நலனுக்காகப் பாடுபட்ட சமூக ஆர்வலர். சமூகப் போராட்டங்களில் நேரடியாகப் பங்கு கொண்டவர். 50-வருடங்களாக வங்காள ஆதிவாசிகளான லோதாக்கள் மற்றும் ஷாபாக்களின் நலன்களுக்காக பெரும் பணி ஆற்றியவர்.

சமூகப் பொருண்மைகள்

கதைகளில் சமூகப் பொருண்மைகளை அடையாளம் காணும் முறைதான் முக்கியமானது. (Seenichchaami, 2018) இலக்கியத்தை மொழி நடை, உருவகம் என்ற அளவீடுகளால் மட்டும் அளக்காமல்

எழுத்தாளனின் காலகட்டத்தையும் வரலாற்றுப் பின்புலத்தையும் மனதில் கொண்டே எழுத்தை எடை போடவேண்டி உள்ளது. மஹா ஸ்வேதா தேவியின் சிறுகதைகள் சமூகப் பொது ஊட்டத்திலிருந்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மையமாகக் கொண்டவை. இவர்கள் பொது பண்பாடு, வரலாறு இவ்விரண்டின் விளிம்புகளில் உழலும் நசுக்கப்பட்ட மக்கள். கீழ் ஜாதியினர். பழங்குடியினர். நம்நாட்டில் மதம், தர்மம், நியமம், சடங்கு இவற்றின் வழியாக புராணக் கதைகளின் உதவியுடன் சுரண்டப்படுபவர்களை நம்பிக்கைக்கு உட்படுத்தி பொருளாதார சுரண்டலை தொடர்ச்சியாக நிகழ்த்துவதில் அதிகார வர்க்கத்தினர் வெற்றி பெற்று இருக்கிறார்கள் இந்த கண்ணோட்டத்துடன் இங்கே இவரது கதைகளை அணுக வேண்டி உள்ளது. இக்கதைகள் என்.எஸ். ஜெகநாதனால் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளம்

பசியின் கொடுமையை ஒரு சிறுவன் வழியாக வெளிப்படுத்தும் கதை தான் வெள்ளம். 1425 ஆம் ஆண்டில் சைதன்யரின் சமகாலத்து நிகழ்வாக இக்கதை படைக்கப்பட்டுள்ளது. புரட்டாசி மாதத்தின் ரான்னா பூஜை அன்றுதான் வீட்டில் சமையல் விருந்து நடைபெறும். ஆனால் இந்த வருடம் கங்கையின் வெள்ளம் காரணமாக பூஜை நடைபெறவில்லை. பூர்வஸ்தலி கிராமத்தின் ஆச்சார்யார் குடும்பம் மிகவும் தர்ம சிரத்தையுள்ள குடும்பம். கௌரங்கரின் வருகையின் போது 100-பேருக்கு அன்னதானம் அளிக்க முடிவெடுத்திருந்தனர். இச்செய்தி கேள்விப்பட்டு அனைவரும் மழையில் வெளியில் காத்திருந்தனர். ஆனால் அவரது வருகை ரத்தானதால் உணவு சமைக்கப்படவில்லை. ஏற்கனவே முன்பு ஒரு முறை ஊரை வெள்ளம் தழ்ந்த போது அவ் ஊரில் உள்ள ஏழைகளுக்கு பணக்காரர்கள் உணவு வழங்கினர். இந்த முறை கௌரங்கருக்கு பதிலாக வெள்ளம் வந்திருந்தால் உணவு கிடைத்திருக்கும் என ஏங்கும் சீனிவாஸ் அந்த மாதிரியான வெள்ளம் மறுபடியும் வராதா என ஏங்குவதாக கதை முடிவடைகிறது.

ரூபசி சீனிவாசனின் தாய் தன் மகனை கௌரங்கரிடம் கூட்டிச் சென்று அவர் தலையில் கை வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்தால் பாத்தியாக எப்பொழுதும் ஏழையாக இருக்கும் தன் மகனுக்கு வேறு வீட்டு பையன்களுக்கு கிடைக்கும் நூறில் ஒரு பங்கு சலுகை கூட தன் மகனுக்கு கிடைக்காத நிலை மாறும் என நம்புகிறாள்

“ஆனா பாபு! நாங்க சாப்பாடு கிடைக்கும்ங்கற நம்பிக்கையில் தானே வந்திருக்கோம்..”

“பாத்தியா! பாத்தியா! நீ சன்யாசியைப் பார்க்க? சோறு தின்ன வந்தியா?”

“சன்னியாசிய பார்க்கவும் வந்தோம். சோறு தின்னவும் வந்தோம்”

“சன்யாசியின் தரிசனத்தை விட உங்களுக்கு சோறு முக்கியமாப் போயிடுச்சு இல்லையா?”

“அந்த காரணத்தினால்தான் உங்களுக்கு விடிவு காலம் வரலெ” (Jeganathan, 1999)

“உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்

சேரா தியல்வது நாடு” (Puliyur Kesigan, 2009)

பசியும், பிணியும். பகையும் இல்லாத நாடே சிறந்த நாடு என்கிறார் வள்ளுவர்.

பசிப்பிணி என்னும் பாவி அது தீர்த்தோர்

இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது (Puliyur Kesigan, 2017)

மண் திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே (Puliyur Kesigan, 2017)

உணவு கொடுப்போர் உயிர் கொடுப்போர் என இலக்கியங்கள் உணவின் மேன்மையை பேசுகின்றன. மக்களின் அடிப்படை தேவையான உணவை கூட அனைவருக்கும் வழங்க முடியாத

சூழ்நிலையே தொடர்கிறது. உலகின் பல நாடுகளிலும் மக்கள் பசி பட்டினியுடனும் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மாலையும் காலையும் நீ அம்மா

ஐடி உத்சவ் என்பவரை காதலித்து மணந்து கொண்டாள். தங்கள் பரம்பரை தொழில்களை இருவரும் விட்டு விடுகின்றனர். ஆனால் தங்கள் ரத்தத்தில் ஊறிப்போன நம்பிக்கைகளை அவ்வளவு சுலபமாக உதறி விட அவர்களால் முடியவில்லை. தங்கள் இனக் குறியீடுகளை அழித்துக் கொள்ளும் வேட்கை அவர்களுக்கு இருந்தது. ஆனால் இனம் தெரியாத அச்சமும் இருந்தது. உத்சவ் இறந்த பிறகு தனது மனவளர்ச்சி குன்றிய மகன் சாதன் பசிக் கொடுமை அவள் கண் முன் தென்படுகிறது. அதனால் ஐடி தன் கௌமாரா சமூகத்திற்கு திரும்ப போய் இணைந்து கொள்ள முற்படுகிறாள். ஆனால் அச்சமுகத்தில் இணைய முடியவில்லை. கடைசியில் தன்னை சுற்றி ஒரு தெய்வீக கவசத்தை நிறுவிக்கொண்டு தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்கிறாள். பகலில் தெய்வ அருள் பெற்றவளாகவும் பொழுது சாய்ந்த உடன் சாதன் தாயாகவும் மாறி விடுகிறாள். டர்கூரிணி ரூபத்தில் காணிக்கையாகப் பெற்ற அரிசியை சோறாக்கி அசட்டு மகனுக்குப் படைக்கிறாள். பட்டினியின் காரணமாக ஒரு நாள் இறந்துவிடுகிறாள்.

சாதன் ஒரு சிறு அரிசி முடிச்சுடன் வீடு திரும்புகிறான். சாதன் வீடு திரும்புவான். அடுப்பு மூட்டுவான். அரிசியை சோறாக்குவான். வடித்த சோற்றின் வாசனை மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அந்த வாசனையில் சாதன் தன் தாயைப் பார்க்கிறான். எத்தனை நாட்களுக்கு சோறு பொங்குகிறானோ, சூடான சோற்றை தின்கிறானோ, அத்தனை நாட்கள் அன்னை அவனுடன் பிணைந்து இருப்பாள்.

“அம்மா! நீ எப்படியாவது சொர்க்கத்திற்கு போய் சேந்து. இப்போ நான் சோறாக்கி திங்கிறேன். என் மேல தப்புச் சொல்லாதே அம்மா” (Jeganathan, 1999)

அரை பட்டினியாக காலம் கழிக்கும் ஒருவன் தன் தீராத பசியை தீர்த்துக் கொள்வதன் குறியீடாக கதை உள்ளது. கௌமாரா சாதியினர் சபிக்கப்பட்ட ஜென்மங்கள் ஏனெனில் அவர்கள் கடவுளையே கொன்ற ஜரா வேட்டையாளனின் சந்ததிகள்.

மனவளர்ச்சி குன்றிய சாதன் தன் வெகுளித்தனத்தில் பசி என்னும் கோர யதார்த்தத்தை உணர்கிறான்.

இது போன்ற பசிக்கொடுமை வெள்ளம் கதையில் வரும் சீனிவாசனிடமும் தென்படுகிறது. புராதன நம்பிக்கைகள், சக்தி அற்ற உணர்வு, பயம் இவையெல்லாம் விளிம்பு வாசிகளை அமுக்கப்பட்ட மக்களாக வைத்திருக்கின்றன. இவை அவர்களுடைய மனத்தின் ஆழமான மூலைகளில் இயங்குகின்றன. தொடக்கத்தில் எஞ்சிப் பிழைப்பதற்கு வழிகளையும் தந்திரங்களையும் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் தங்கள் அவல நிலையில் இருந்து தப்பிக்கும் வழிகளை ஐடி டர்கூரியாக மாறுவதைப்போல கண்டறிகிறார்கள்.

விதை

கதையின் நாயகன் துலன்கஞ்சு. கிராமத்தின் நில பிரபு ராஜ்புத் மகாஜன் லக்ஷ்மண் சிங். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு நிலமற்றவர்களுக்கு உயர் ஜாதி ஜமீன்தார்களால் தரிசான பயனற்ற நிலம் வழங்கப்பட்டது. அதில் லக்ஷ்மண் சிங் துலனுக்கு ஒரு இடத்தை வழங்குகிறான். அந்த இடத்தில் லக்ஷ்மண் சிங் தன்னை எதிர்ப்பவர்களைக் கொன்று புதைக்கிறான். அவ்விசயம் வெளியில் தெரியாது இருக்க துலன்கஞ்சை அந்த இடத்தை காவல் காக்க வைக்கிறான். லக்ஷ்மண் சிங்கிடம் வேலை செய்பவர்கள் ஊதிய உயர்வு கோரி போராட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். அப்போது லக்ஷ்மண் சிங் அவர்களை கொன்று விடுகிறான். அவர்களில் துலன்கஞ்சின் மகனும் ஒருவன் இதை அறிந்திருந்தும் துலன்கஞ்சால் லக்ஷ்மண் சிங்கை எதிர்க்க முடியவில்லை. இச்சூழல் அவனை அழுத்தத்துக்கு உள்ளாக்குகிறது. ஒரு நாள் லக்ஷ்மண் சிங் துலனை தனியாக தேடி வருகிறான். அப்பொழுது துலன் லக்ஷ்மண் சிங்கை கொன்று நிலத்தில் புதைத்து விடுகிறான். மற்றவர்களுக்கு லக்ஷ்மண் சிங்

காணாமல் போய்விட்டான். துலனுக்கு மட்டுமே இந்த உண்மை தெரியும். லக்ஷ்மண் சிங்கை புதைத்த நிலத்தை திருத்தி பயிர் செய்கிறான். பயிர் செழித்து வளர்கிறது. அப்பயிரில் விளையும் பொருட்களை துலன் மக்களுக்கு விதையாகத் தருகின்றான். விதையின் மூலம் அவர்கள் தங்கள் நிலத்தில் பயிர் செய்து கொள்ளலாம். லக்ஷ்மண் சிங் அந்நிலத்திற்கு விதையாகி விட்டான்.

தொழிலாளர்கள் உழைப்பை மட்டுமே மூலதனமாகக் கொண்டு குறைந்த கூலியில் உழைக்கின்றனர். இதனால் இவர்களின் வாழ்வியல் நிலை வறுமையோடு கூடியதாக சமூகத்தின் அடிநிலையில் உள்ளது. (Thenmozhi, 2017)

என்ன ஏற்பாடுங்க எசமான்? விவசாயம் பண்ண கூடாதுன்னா? நீ சவங்களாய் குவிப்பாய்.. அவற்றை நான் தூக்கிக் கொண்டே இருக்கணும்னா? ஏன்? இனிமேல் செய்யாட்டி கிராமத்துக்கு தீவைச்சு சாம்பலாக்கிடுவியா? என் வம்சத்தையே அழுச்சிடுவியா? சபாஷ், எசமான்.. ஆனால் யோசனை பண்ணு, எனக்கு ஏழு மவனுவ இருக்கானுங்க. அவங்க உடல காட்டு மரத்துக்கும் புதருக்கும் தான் விதைக்கணுமோ? முடியாது எசமான் முடியாது.

“ஒன்னை போலீஸ் விட்டுமா?”

“விடாட்டி என்ன குடி முளுகிப்போயிடும்?” ஒன்னோட ஆளுங்க தான் இருக்காங்களே.. அவங்க கூடத்தான் என்னை கொண்டு போடுவாங்க. எசமான். நீங்களெல்லாம் எப்போதான் எங்கள் அடிச்சுக் கொல்லலே? இன்னொரு தடவை அடிச்சுக் கொல்லப்போறீங்க. இந்தத் தடவை செத்தும் போயிட்டா தான் என்ன...? எப்போதாவது ஒரு நாள் எல்லாரும் தான் சாகப் போறாங்க. இதுக்கு முன்னால ததுவா செத்துப் போகலியா?”

“எவ்வளவு பரிதாபமான விஷயம், எசமான்! ஒரு கஞ்சுவின் கையால் நீ சாகப்போறது..?”

ஒரு கல்லை எடுத்து லட்சுமணன் தலையில் அடிக்கத் தொடங்கினான். (Jeganathan, 1999) தலைமுறை தலைமுறையாக கீழ் ஜாதி வர்க்கத்தினரின் நிலம், நீச்சு, காடு, வன உரிமைகள் அனாயசமாக பறிக்கப்படும் அவலம், அதிகார வர்க்கத்தினரின் அளவிலா ஆணவம், தங்கள் ஆளுமையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள அதன் வீச்சை பரப்பிக் கொள்ள அவ்வர்க்கத்தினர் பயன்படுத்தும் உத்திகள், இவற்றின் மூலம் கீழ் வர்க்கத்தினரை எழவிடாது அடக்கி ஆளும் கொடுமை இவற்றிலிருந்து தப்பிக்க அவர்கள் வழியிலேயே சென்று பிறர் அறியாவண்ணம் அவனைக் கொன்று நிலத்தில் புதைப்பதன் மூலம் மேல் ஜாதி வர்க்கத்தினரின் அடக்குமுறை கொடுமையிலிருந்து தற்காலிகமாக விடுதலை பெறுகின்றனர்.

திரௌபதி

திரௌபதி என்பது மையப் பாத்திரத்தின் பெயர் தோப்தி மற்றும் திரௌபதி ஆகிய இரண்டு பெயர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறார். ஒரு படிப்பறிவற்ற பழங்குடியின பெண். தோப்தியும் அவளது கணவர் துலனும் கிராமத்தில் உள்ள தங்களின் முக்கிய நீர் ஆதாரங்களான கிணறுகள் மற்றும் குழாய் கிணறுகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட செல்வந்தர்கள், நிலப்பிரபுகளை கொலை செய்கிறார்கள். அவர்களின் அடிப்படை நீர் மற்றும் உணவுக்கான உரிமைக்காக போராடுகிறார்கள். துலன் இறுதியில் காவல் துறையினரால் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறான். இருப்பினும் தோப்தி தப்பித்து ஊழல் நிறைந்த செல்வந்தர்கள் மற்றும் நில பிரபுக்களைக் கொன்றுவிட்டு தப்பி ஓடியவர்களுக்கு உதவத் தொடங்கினாள். அவள் இறுதியாகப் பிடிபட்டு போலீஸ் காவலில் வைக்கப்படுகிறாள். அங்கு அவள் பெயர் திரௌபதி பலமுறை பலாத்காரம் செய்யப்படுகிறாள் சேனா நாயக் என்னும் அதிகாரி அவளைத் தண்டிக்க நியமிக்கப்படுகிறார். சேனா நாயக் மிகவும் கொடூரமானவர். பழங்குடியினர் பிடிபட்டால் அவர்களின் கண் இமைகள் குடல்கள் வயிறுகள் இதயங்கள் பிறப்புறுப்புகள் ஆகியவற்றை சிதைக்கும் ஒரு முட்டாள்தனமான கொடூரமான அதிகாரி. பலாத்காரத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட திரௌபதியை உடையை அணிந்து கொள்ளச் சொல்லி காவலாளி கூறுகிறார். ஆனால் அவள் அதை மறுத்து சேனா நாயக்கை நோக்கி நிர்வாணமாக தலையை உயர்த்திக் கொண்டு நடக்கிறாள். சேனா நாயக் அதிர்ச்சி அடைகிறார். அவளது உடைகள் எங்கே என்று கேட்டபோது ஒருபோதும் கழட்டப்பட்டதை மீண்டும்

உடுக்க முடியாது என்பதால் உடைகள் பயனற்றவை என்று கோபமாக பதிலளிக்கிறாள். முதல் முறையாக நிராயுதபாணியான ஒரு பெண்ணை எதிர்கொள்ள சேனா நாயக் பயப்படுகிறார்.

திரௌபதியிடம் இந்நேரத்தில் ஆயுதங்கள் ஏதுமில்லை என்றாலும் தன் உடலை மிகப்பெரிய ஆயுதமாக பயன்படுத்துகிறாள் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டு துன்புறுத்தப்பட்டு தன் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாக கருதப்பட்ட உடலே அவள் தனக்காக நிற்கும் ஆயுதமாக மாற்றுகிறாள்.

“நீ தேடிக்கிட்டு இருந்தியே அந்த தோப்தி மேஜைன் நான் தான்” ‘கவனிச்சுக்க’ன்னு சொன்னேயில்ல? அவங்க எப்படி கவனிச்சாங்கன்னு நீ பார்க்க வேண்டாமா?

“இவ துணியெல்லாம் எங்கே?”

“உடுத்த மாட்டேங்குறா சார்! கிழிச்சுப் போட்டுட்டா”

“துணி என்ன துணி? யாருக்கு வேணும் துணி? என்னை நிர்வாணமாக்க உன்னால முடியும். ஆனா என்னை திரும்ப உடுத்த வைக்க முடியுமா உன்னால?”

என் மேல் துணியைப் போட எவனையும் விடமாட்டேன். அப்போ என்ன செய்வே? வா.. என்னை கௌன்ட்டர் பண்ணு வா கௌன்ட்டர் பண்ணு” (Jeganathan, 1999)

திரௌபதி சந்தால் பழங்குடியின பெண். அநீதி, சமூக ஒடுக்கு முறை மற்றும் வன்முறையினால் பாதிக்கப்படுவதை வலுவான விருப்பத்துடனும் தைரியத்துடனும் எதிர்க்கிறாள். மேலும் பழமையான இன மற்றும் பாலின பாகுபாடுகளை சிதைக்க முயற்சிக்கிறாள். பழங்குடியின மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரத்திற்காக ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகிறாள். கடத்தல், கொலை, கற்பழிப்பு உட்பட பழங்குடியின மக்களுக்கு கிடைக்கும் தண்டனைகள் அதிகம். மேலும் பழங்குடியின மரணங்கள் எப்பொழுதும் விபத்துகளாகவே சித்தரிக்கப்படும். பெண்களை பலாத்காரம் செய்வதால் ஆண் இனம் ஆண் பால் ஆகாது என்பதை தன்னை பலாத்காரம் செய்ய அனுமதி அளித்த அதிகாரியை வெற்றுடம்புடன் சந்திப்பதன் மூலம் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்ட பெண் போராட்ட குணத்திலிருந்து பின்வாங்கி விடுவாள் என்னும் ஆண்மையச் சிந்தனையை சுக்கல் சுக்கலாக நொறுக்குகிறாள்.

பாயன்

பகீரத் குழந்தையாக இருந்தபோதே அவனுடைய தாயார் சண்டியின் மீது சாமியேறிவிட்டது. எனவே அவளை கிராமத்திற்கு வெளியே தூரத்தி விட்டனர். வேறொரு தாயின் வளர்ப்பில் பகீரத் வளர்ந்தான். அவனுடைய தாய் யாரென்று அவனுக்கு தெரியாது. ஒருநாள் பாயனுடன் தன் தந்தை பேசிக்கொண்டு இருந்தபோது அவனுக்கு சண்டி தன் தாய் என்பது தெரிய வந்தது. பாயன் இறந்து புதைத்த குழந்தையை வெளியே எடுத்து அவர்களுக்கு பால் கொடுத்து சீராட்டுவாள் என்றும் பாயனின் கண் பட்டால் பெரிய பெரிய மரங்கள் எல்லாம் நிமிடத்தில் பட்டுப் போய்விடும் என்றும் அறிந்திருந்தான். பகீரத் உயிர் உள்ள பிள்ளை அவன் எப்படி ஒரு பாயனின் வயிற்றில் பிறந்திருக்க முடியும் என்ற ஆச்சரியத்துடன் இருந்தான். பகீரத்தின் தந்தை பாப் மாராக்கள். கிருஷ்ண பரமாத்மாவை கொன்ற வேடனின் சந்ததி தான் இவர்கள். தாயார் டோம் சாதியினர். கங்கையின் முதல் புதல்வனின் வாரிசுகள் மேலும் இவர்கள் அரிச்சந்திர மகாராஜாவிடமிருந்து இவ்வுலகம் முழுவதிலும் உள்ள சுடுகாடுகள் அத்தனையும் தங்கள் தனிச் சொத்தாக வரம் பெற்று ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்தவர்கள். வீட்டிலிருந்து தூரத்தப்பட்ட பாயன் தனியாக குடிசையில் தங்கி இருந்ததால் அவளை யாரும் நேரடியாகப் பார்க்கக் கூடாது. ஊர் அடங்கும் வரை அவள் வெளியே வரக்கூடாது என்பன போன்ற கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன. ஒரு நாள் இரவு சமூக விரோதிகள் புகை வண்டியை வெடிவைத்து தகர்க்க முயற்சிக்கும் போது அவள் அதை தடுத்து விடுகிறாள். அந்நிகழ்வில் பாயன் இறந்து விடுகிறாள். இதற்காக அரசாங்கம் சன்மானம் வழங்க வரும்போது பகீரத் தன் உண்மையான தாய் பாயன் என்கிறான். இதன் மூலம் தன் தாயை தன் சமூகத்துடன் ஒன்றாக்குகிறான்

பாயன் கதையில் விரிவான புராண புனைவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. சமூக விளிம்புகளில் இயங்கும் கீழ் ஜாதியினை மேல் மட்டத்தினர் ஏமாளி வெகுளிகளாக்கி தங்கள் சுயநலத்திற்கு பலிகடாக்கள் ஆக்கிவிட்டுள்ள வரலாற்றை முன் வைக்கின்றன. இவர்கள் தங்கள் ரத்தத்தில் ஊறிப்போன பரம்பரை நம்பிக்கைகளை விலக்கவில்லை. தன் மனைவியை ஒரு பாயனாக இனம் கண்டு கொண்டு தீண்டதகாதவள் ஆக்கி வீட்டை விட்டுத் துரத்த அவன் தயங்கவில்லை. சமூகத்தில் இருந்து துரத்தப்பட்டவர்களே தங்களின் ஒருவரை அதிலிருந்து துரத்த தயங்குவதில்லை. மனித சமூக விளிம்புகளில் இருப்பவர்களே ஒருவரை அதிலிருந்து துரத்தும் போது மனிதத்தன்மை இழந்து மிருகங்களில் ஒன்றாகி விடுகின்றனர். பகீரத் பழமைச் சிந்தனையிலிருந்து விலகி தன் தாயை நெருங்க விழையும் போது அவளை மனித பிறவி அல்லாத வேறு எந்த ரூபத்திலும் கண்டு கொள்ள மறுக்கிறான். சமூக அநீதியே சண்டிக்கு சமூகத்தை எதிர்க்கும் மற்றொரு முகத்தை கொடுக்கிறது. பேயன் என்றால் சூனியக்காரி ஆகும். பேயன் மிகவும் ஆபத்தானவன். எனவே சண்டியின் கொட்டகையின் மேல் சிவப்புக்கொடி உள்ளது. மேலும் அவள் சிவப்பு நிற துணியை அணிந்திருக்கிறார். இது ஆணாதிக்கம் மற்றும் பெண்கள் மீதான அடக்குமுறையை உணர்த்துகிறது. சமூக மற்றும் சாதியினரின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு சரியாகப் பொருந்தாத ஒரு பெண் சூனியக்காரியாக (பாயன்) மாற்றப்படுகிறாள். பாயன் என்று பெண்களுக்கான பழமையான கண்டன முத்திரை குத்தப்படுகிறாள். அவளின் தாய் மனம் அவளை பலவீனமாக்கியது. இப் பலவீனத்தை ஆணாதிக்கத்தின் நயவஞ்சகமான சூழ்ச்சி பெண்களின் தாழ்ந்த பண்புகளாகக் கருத வைக்கிறது. பாயனாகி விட்ட சண்டி வாழையடி வாழையாக வந்து கொண்டிருக்கும் சம்பிரதாய நம்பிக்கைகளுக்கும் மானுடத்திற்கும் இடையேயான போராட்டத்தில் தன்னுயிரை இழந்து மீண்டும் சமூகத்திற்குள் தன் மகன் வழியாக உள்நுழைகிறாள்.

வேட்டை

ஒரு ஆஸ்திரேலியா துரைக்கும் ஓராவன் பழங்குடி பெண்ணுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த முறைகேடான உறவில் பிறந்த பெண் குழந்தை மேரி. சாதிப் பிரிப்பினை கணிப்பில் இரண்டும் கெட்டான். ஓராவன்கள் அவளை தங்கள் தூய ரத்தத்தில் பிறந்தவளாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனவே அவள் சுதந்திரமானவளாகத் திரிகிறாள். இந்நிலையில் அவள் வேலை பார்க்கும் இடத்தில் இருக்கும் ஷால் மரங்களை வெட்டுவதற்காக தஷீல்தார் சிங் ரயிலில் வந்திறங்கினான். ஷால் மரங்கள் அசுர வளர்ச்சி கொண்டவை. அவை பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்து விட்டிருந்தன. அவற்றை குறைந்த விலைக்கு குத்தகை பேசி வெட்டுவதற்காக அந்த ஊரில் உள்ளவர்களை பயன்படுத்திக் கொண்டான். அவர்களுக்கு குறைந்த காசும் கள்ளும் விநியோகித்தான். வேலையில்லாத காரணத்தால் அனைவரும் மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டனர். அவனுக்கு மேரி மீது ஒரு கண் இருந்தது அவளை எப்படியாவது அடைந்து விட வேண்டும் என்று முதலில் மறுத்த மேரி தனக்குள் ஒரு திட்டத்துடன் அவனை ஒரு பள்ளத்தாக்கு இருக்கும் பாறைக்கு வர வைத்து அவனை அணைப்பது போல் தள்ளி கொன்றாள்.

ஓராவன்களின் வேட்டை தினமன்று மனித மிருகத்தை வேட்டையாடி விடுதலை பெற்றாள். தனது சமூகத்தின் புராதன சடங்கின் மூலம் ஜாதி பிரிவினைகளை எதிர்த்துப் போராடும் கருவியாக மேரி விளங்குகிறார். ஜாதி பிரிவினைகளை மேல் சாதியினர் கீழ் ஜாதியினரை சிறுமைப்படுத்தவும் அடக்கி ஒடுக்கவும் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். இக்கொடுமையை தகர்க்க தங்கள் ஜாதி சடங்கையே பயன்படுத்துவதன் மூலம் மேரி தங்கள் சமூகத்தின் தர்மத்தை மறு கண்டுபிடிப்பு செய்து நிறுவுகிறாள் ஆதிவாசி வேட்டைச் சடங்கின் சக்தியை தனதாக்கிக் கொண்டதையும் மீறி தன்னை இந்நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டு வெளியேறிய ஆண் இனத்தின் ஏமாற்று தனத்தின் மீது வஞ்சினம் தீர்த்துக் கொள்கிறாள். இக்கதை வெள்ளைக்காரர்கள் காட்டிலிருந்து இயற்கைச் செல்வத்தைக் கொள்ளை அடிக்க பழங்குடியினரை விரட்டுதல், பழங்குடியினப் பெண்ணிற்கு குழந்தை கொடுத்துவிட்டு சொல்லாமல் கொள்ளாமல் நாட்டை விட்டு போதல், பழங்குடியினரை குறைந்த கூலிக்கும் கள்ளுக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல், அங்கிருக்கும் பழங்குடிப் பெண்களை வேலைகளுக்கு பயன்படுத்துதல், மதம் மாறிய மணம் கேவலமானது என்பது போன்ற கருத்துக்களும் இக்கதையின் வழி அறிய முடிகிறது.

இன்றைய சமூகச் சூழலில் ஆண் மட்டுமல்ல பெண்ணும் வாழக்கூடிய சுயங்கள், ஒற்றைப் பண்பாடு, அரசியல், பொருளாதார, ராணுவ நடவடிக்கைகளால் சிதைக்கப்படுகின்றன. மனிதர்களின் வாழ்வாதார இயற்கை வளங்கள் சூறையாடப்படுகின்றன. உலகமயம் என்னும் கொள்கை ஏகாதிபத்தியங்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது. இதனால் ஆணின் வாழ்வு மட்டும் சிதைவுக்கு உள்ளாகாமல் பெண்ணின் வாழ்வும் சிதைவுக்கு உள்ளாகிறது. இத்தகைய சமூகச் சூழலில் ஒற்றைத் தன்மையை நிலைநிறுத்த முயலும் ஆதிக்க அதிகாரத்திற்கு எதிரான அரசியல் என்பது ஆண்களாலோ அல்லது ஆண்கள் மட்டுமே மேற்கொள்ளக்கூடியது அல்ல. பெண்களாலும் பெண்களுக்குமான அரசியல் ஆகும் (Maharasan, 2010). இவ்வகையிலேயே மஹாஸ்வேதா தேவியின் சிறுகதை மாந்தர்கள் ஆதிக்க அதிகாரத்தின் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு எதிராக எதிர்வினை யாற்றுகின்றனர்.

முடிவுரை

சமூகக் கட்டமைப்புகளாலும் பாலியல் ஒடுக்குமுறைகளால் உடல் சிதைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பெண்ணின் வலியையும் தான் திரௌபதி பாத்திரத்தின் வழி பதிவு செய்துள்ளார். பெண்ணியம் என்பது சுயம் சார்ந்த பிரச்சனைகளை பார்வையிடுவது அல்ல. நம்மைச் சுற்றி அடிமட்ட நிலையில் போராடும் பூர்வ குடிகளும் வாழ்வின் எளிய நிலையில் இருக்கும் பெண்களும் எத்தனையோ சோதனைகளைக் கடந்தும் இன்றும் தங்களுடைய வாழ்வாதாரத்தினை காப்பாற்றிக்கொள்ள போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை தன் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்வதன் வழி மஹாஸ்வேதா தேவி பிற பெண் படைப்பாளர்களினும் மேம்பட்டு சிறந்து விளங்குகிறார்.

References

- Jeganathan, N.S. (1999) Mahasweta Devi Short Stories, National Book Trust, New Delhi, India
 Maharasan, (2010) Pen Mozhi Eiyankiyal, Tholamai Veliyedu, Chennai, India
 Puliyur Kesigan, (2009) Thirukkural, Paari Nilayam, Chennai, India.
 Puliyur Kesigan, (2017) Manimekai Uraiyudan, Paari Nilayam, Chennai, India.
 Seenichchaami, T. (2018) Ilakkiya Thiranaaivil Samoogaviyal Anugumurai, New century Book house, Chennai, India
 Thenmozhi, P. (2017) Samuthiram Navalkalil Tholilalar Patriya Sinthanaikal, Pallavi Pathippagam, Erode, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License